

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав, в публично заседание на 28.09.2026 г. в следния състав:

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **6978** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 26, ал. 12 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Х. Р. (К. Р.), гражданин на И., [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН], подадена чрез адв. Б. Б., с адрес за съобщения: [населено място], ул. „Ц. С. № 63, ет. 1, офис 1, срещу Заповед № 513з-5313 от 14.05.2026 г., издадена от началник на отдел „Миграция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), обективизираща отказ за предоставяне право на продължително пребиваване на територията на Република България по заявление с вх. № 100850/27.03.2026 г., на основание чл. 26, ал. 1, вр. чл. 10, ал. 1, т. 9 ЗЧРБ.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на обжалваната заповед по основанията на чл. 146, т. 2, 3, 4 и 5 АПК. Поддържа се, че административният орган е основал отказа си единствено на констатцията за изтеглянето на парични средства от банковата сметка на лицето, без да обсъди представената нотариално заверена декларация за издръжка от родителите му и без да изследва останалите доказани източници за финансовата обезпеченост на заявителя, с което е нарушил чл. 9, чл. 35 и чл. 36 АПК. Според жалбоподателя неправилно е приложен и чл. 10, ал. 1, т. 9 ЗЧРБ, тъй като наличието на осигурена издръжка следва да се преценява съобразно цялостното финансово състояние, а не единствено въз основа на установената към даден момент банкова наличност. В случая са налице данни за лични средства по други сметки, редовен трудов доход и поета от родителите му издръжка. Отделно се сочи, че в заповедта е

посочено неясно правното основание и липсва необходимата връзка между установените факти, доказателствата и крайния изведен от органа решаващ извод, което нарушава изискването за мотивираност на акта съгласно чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК. Административният орган не е извършил и необходимата индивидуална преценка на семейното и социалното положение на жалбоподателя и на последиците от отказа за правото му на семеен живот по чл. 8 ЕКПЧ, поради което актът не съответства и на целта на закона и принципа на пропорционалност. По тези изложени доводи се иска отмяна на оспорената заповед и връщане на преписката на административния орган за ново произнасяне при съобразяване на всички относими факти и доказателства.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и с процесуалния си представил адв. Б., който навежда допълнителни аргументи за незаконосъобразност на обжалвания отказ. Представя извлечение от сметка в Revolut bank UAB за периода 01.05.2026 г. – 22.09.2026 г., фишове за заплата за периода април-септември 2026 г., Разрешение за продължително пребиваване на Б. Х., валидно до 17.06.2027 г., Разрешение за продължително пребиваване на С. Т., валидно до 17.06.2027 г., писмо с предупреждение от Revolut за необходимост от актуализация на личните данни, за да бъде запазен достъпът до захранвания на сметката. Ответникът - началник на отдел „Миграция“ при СДВР, чрез юрк. К. В.-Г., в писмен отговор изразява становище за неоснователност на жалбата, основано на твърдение за наличие на предпоставките по чл. 10, ал. 1, т. 9 ЗЧРБ за издаване на процесния отказ за продължаване на разрешението за пребиваване. В проведеното открито съдебно заседание, за което е редовно уведомен, ответникът не се явява и не се представлява.

Административен съд София – град, Трето отделение, 75-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Жалбоподателят Х. Р. е гражданин на И., [дата на раждане] , пребиваващ законно на територията на Република България.

На 27.03.2026 г. чуждестранният гражданин е подал заявление с вх. № 100850 по описа на отдел „Миграция“ – СДВР за продължаване на срока на разрешението си за продължително пребиваване на основание чл. 24, ал. 1, т. 6 ЗЧРБ като търговски представител на чуждестранно дружество „А. С. А. Д.“ ООД (A. S. A. D. LTD), седалище: Т., Ислямска република И. с представителство в България, вписано в Единния търговски регистър на Българската- търговско-промишлена палата под № [ЕГН] с решение от 20.03.2024 г.

Към заявлението са приложени, наред с останалите документи, копие от паспорт № N64684084, копие от разрешение за пребиваване № RA1078651, удостоверение от БТПП – Сертификат № 1041/25.03.2026 г., декларация за адрес и банково извлечение от „Банка ДСК“ от 26.03.2026 г., както и полица за медицинска застраховка, валидна до 06.10.2026 г.

В хода на административното производство административният орган е изискал с уведомително писмо с рег. № 513000-26932/09.04.2026 г. представяне на документ за движението по банковата сметка за периода от 01.01.2026 г. до момента, с цел установяване наличието на достатъчни, предвидими и сигурни средства за издръжка.

В изпълнение на указанието, на 09.04.2026 г. жалбоподателят е представил изисканата банкова разпечатка, въз основа на която административният орган е приел, че след подаване на заявлението средствата по сметката са били поетапно изтеглени и от това е извел извод, че жалбоподателят не разполага с необходимите средства за издръжка.

Въз основа на тези констатации е изготвено становище с рег. № 513р-51288/12.05.2026 г., а

впоследствие е издадена Заповед № 513з-5313/14.05.2026 г., връчена на жалбоподателя на 21.05.2026 г., с която му е отказано предоставяне право на продължително пребиваване на основание чл. 26, ал. 1 ЗЧРБ, във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 9 ЗЧРБ. Като фактическо основание за отказа административният орган е посочил липсата на стабилни, редовни, предвидими и достатъчни средства за издръжка, като е основал този извод преимуществено на движението по първоначално представената банкова сметка.

В съдебното производство са приети като доказателства представените с жалбата, документите, приобщени с административната преписка. Приети са като доказателства и представените от жалбоподателя в открито съдебно заседание банкови документи и извлечения от движение по сметката му в Revolut Bank UAB.

Административен съд София – град, Трето отделение, 75-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е от надлежна страна - адресат на оспорения отказ, в законоустановения срок и срещу подлежащ на съдебно обжалване индивидуален административен акт.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Редът и условията, при които чужди граждани пребивават на територията на Република България е установен в ЗЧРБ и Правилника за прилагането му. В чл. 23, ал. 5 от закона е посочено, че за получаване право на продължително пребиваване чужденецът подава лично в дирекция "Миграция" или в отдел/сектори/групи "Миграция" при областните дирекции на Министерството на вътрешните работи заявление по образец и документи съгласно правилника за прилагане на ЗЧРБ. Съгласно ал. 7 на същата разпоредба, директорите на дирекция "Миграция", на Столична дирекция на вътрешните работи, на областните дирекции на Министерството на вътрешните работи или оправомощени от тях длъжностни лица издават или отказват издаването на разрешение за продължително или краткосрочно пребиваване на чужденец на територията на Република България, освен ако в този закон е предвидено друго.

При действието на горепосочената нормативна регламентация съдът съобразява, че с преписката по делото е представена Заповед № 513з-2396/24.03.2021 г., издадена от директора на СДВР, с която на началника на отдел "Миграция" при СДВР е възложено да издава и да отказва издаването на разрешения за краткосрочно и продължително пребиваване. Със Заповед № 513з-5977/19.05.2025 г. на директора на СДВР, на главен инспектор С. Т. С. – началник на сектор "Незаконна миграция" към отдел "Миграция" при СДВР, същият и издател на оспорения индивидуален административен акт, е възложено да осъществява общото и непосредствено ръководство на отдел „Миграция“ при СДВР, считано от 19.05.2025 г. до отпадане на необходимостта.

Предвид изложеното съдът намира, че проверяваната Заповед № 513з-5313/14.05.2026 г. е издадена от компетентен орган, в кръга на предоставените му по закон и чрез делегация правомощия.

Спазена е писмената формата за издаване на административния акт. Оспорената заповед формално съдържа всички необходими реквизити по чл. 59, ал. 2 АПК. Органът е изложил установените факти и обстоятелства и е обосновал в достатъчна степен направените от него изводи, позволяващи еднозначно да се изведе волята му за издаване на акт с посоченото съдържание. Отказът е обоснован от фактическа страна с липсата на „стабилни, редовни, предвидими и достатъчни средства за издръжка“, а от правна страна с

нормата на чл. 26, ал. 1 ЗЧРБ и основаниято по чл. 10, ал. 1, т. 9 ЗЧРБ. Действително в мотивната част на заповедта органът се е позовал на „чл. 14, ал. 1, т. 5“, без да посочи нормативния акт, от който извлича това основание. Пропускът обаче не е съществен, още повече че е цитирано съдържанието на разпоредбата на чл. 14, ал. 1, т. 5, съдържаща се в Правилника за прилагане на ЗЧРБ. Същевременно, с посочване на относимите разпоредби от ЗЧРБ е постигната яснота относно действителната правна норма, въз основа на която е формирана волята за отказ. В този смисъл не е накърнено правото на защита на жалбоподателя, нито е препятстван ефективният съдебен контрол на заповедта.

Съдът намира обаче, че е допуснато съществено нарушение на производствените правила (чл. 35 и чл. 36 АПК), довело до постановяването на материалнонезаконосъобразен административен акт.

Нормата на чл. 24, ал. 1, т. 6 ЗЧРБ дава възможност чужденец, който е представител на чуждестранно търговско дружество с регистрирано търговско представителство в Република България, да може да получи разрешение за продължително пребиваване при наличие на установените в закона предпоставки. По аргумент от чл. 26, ал. 1 с.з. при продължаване срока на пребиваване се прилагат съответно основанията за отказ по чл. 10 ЗЧРБ и конкретно по т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 18 - 23 и 26.

В случая административният орган е обосновал отказа с разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 9 ЗЧРБ, като е приел, че жалбоподателят не разполага със стабилни, редовни, предвидими и достатъчни средства за издръжка. От изложените в заповедта мотиви се установява, че този извод е изведен единствено въз основа на констатираните тегления от банковата сметка, представена при подаване на заявлението, извършени след подаване на заявлението за пребиваване. От това обстоятелство органът е заключил, че жалбоподателят не разполага с необходимите средства за издръжка за целия заявен период на пребиваване.

Подобен извод съдът намира, че не може да бъде направен единствено въз основа на движението по банковата сметка, без да бъде изследвано цялостното финансово положение на лицето и наличието на други източници на средства за издръжка.

Основателно е възражението в жалбата, че органът е формирал крайния си извод при непълно изясняване на релевантната фактическа обстановка и без да извърши необходимата съвкупна преценка на всички относими доказателства.

Разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 9 ЗЧРБ предполага наличие на осигурена издръжка и необходимите средства за пребиваването, а не изисква издръжката да бъде обезпечена единствено чрез непрекъснато поддържане на конкретна банкова наличност. Обстоятелството, че част от средствата по представената при подаване на заявлението банкова сметка впоследствие са били изтеглени, само по себе си не доказва липса на средства за издръжка, още повече когато са налице други доказателствени източници за действителното финансово обезпечение и издръжка на жалбоподателя, неговото лично финансово състояние, семейна среда и трудова заетост.

По делото е представена декларация от 17.03.2026 г., подписана от родителите на жалбоподателя Б. Х. и С. Т., с която същите изрично са декларирали, че ще осигуряват на сина си жилище, пълна финансова издръжка, медицинско обслужване и всички други необходими средства по време на пребиваването му в Република България. Тази декларация е пряко относима към преценката за наличието на осигурена издръжка, но в оспорената заповед липсват каквито и да било мотиви относно нейното съдържание и доказателствено значение. Не е посочено защо поетото от родителите задължение за издръжка се приема за недостатъчно или защо същото не следва да бъде взето предвид при

преценката по чл. 10, ал. 1, т. 9 ЗЧРБ.

От представеното извлечение от Revolut Bank UAB, генерирано на 03.06.2026 г., се установява и наличието на лични средства на жалбоподателя, като е посочен начален баланс от 7 769,49 евро и крайна наличност от 7 731,32 евро. Положителна е и стойността на салдото по сметката към 22.09.2026 г., съобразно допълнително представените в съдебно заседание документи. Видно от представеното в съдебно заседание извлечение от сметка Revolut Bank UAB, чиито титуляр е жалбоподателят Р. Х. (Р. К.), в периода 01.05.2026 г. – 22.09.2026 г. в нея редовно са постъпвали парични преводи и са извършвани регулярни разходи, като крайното салдо към 22.09.2026 г. е положителна величина (8 316,52 евро). Тези данни пряко опровергават заключението на органа, че жалбоподателят е лишен от средства за собствената си издръжка. Доколкото банковите документи и извлечения са издадени след постановяване на оспорената заповед, при действието на чл. 142, ал. 2 АПК, същите следва да бъде ценени от съда за цялостното изясняване на фактическата обстановка и действителното финансово положение на жалбоподателя.

Следва да се добави, че освен поетата от родителите му издръжка, жалбоподателят е разполагал и с други самостоятелни източници на средства. Според събраните по делото доказателства са 26.03.2026 г. Х. Р. е сключил трудов договор с „А. С. А. Д. ООД“ за срок от три години – от 26.03.2026 г. до 25.03.2029 г., по силата на който е назначен на длъжност „Експерт по реклама и маркетинг“ срещу договорено месечно възнаграждение в размер на 630 евро. Договорът предвижда редовно месечно изплащане на възнаграждението и работа при средна заетост от 40 часа седмично, включително дистанционно или в хибридна форма. За действителността на правоотношението са представени фишове за заплата. Независимо от характера им на частни документи, същите следва да бъдат кредитирани доколкото кореспондират с останалия доказателствен материал, установяващ положително наличието на редовен и предвидим източник на доход. Въпросните документи не са намерили отражение във фактическите съображения на административния орган. Причина за това е, че органът, в нарушение на изискването на чл. 35 АПК за цялостно и обективно изясняване на всички факти и обстоятелства от значение за случая, е стеснил преценката си единствено до данните за движението по банковата сметка, без да обсъди наличието на други самостоятелни и относими източници на средства за издръжка.

В случая следва да бъде съобразено и личното, семейното и социалното положение на жалбоподателя. Същият е [дата на раждане], пребивава продължително на територията на Република България, живее с родителите си, които също пребивават законно в страната. Обучавал се е в страната съгласно представената по преписката служебна бележка от 132 СУ „В. В.“ с рег. № А.-07-696/07.05.2026 г. Съвкупно тези обстоятелства са релевантни към преценката за последиците от отказа и към изискването за съразмерност на административния отказ. В оспорената заповед обаче липсва индивидуална преценка на семейното и социалното положение на жалбоподателя и на отражението на отказа върху неговия семеен и личен живот. Дори при наличие на легитимна цел, свързана с контрола върху пребиваването на чужденци и предотвратяването на зависимост от системата за социално подпомагане, административният орган следва да установи дали конкретно наложената мярка е необходима и съразмерна спрямо личното и семейното положение на жалбоподателя. Липсата на такава индивидуална преценка представлява самостоятелен порок на административния акт и противоречи както на изискването за съразмерност по чл. 6 АПК, така и на гаранциите по чл. 8 ЕКПЧ.

По изложените съображения съдът намира, че оспореният административен акт е

незаконосъобразен. Заповедта следва да бъде отменена, а преписката да се върне на органа за ново разглеждане на подаденото от жалбоподателя заявление. При новото произнасяне следва да се извърши конкретна и индивидуална преценка на семейното и личното положение на жалбоподателя, включително неговата възраст, продължителността на пребиваването му в Република България, обучението му, законното пребиваване на неговите родители, степента на зависимост от тях и последиците от евентуалния отказ за продължаване на пребиваването, като съобрази тези обстоятелства с принципа на съразмерност и правото на семеен живот по чл. 8 ЕКПЧ.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК жалбоподателят има право на разноски. Такива се претендирани своевременно и възлизат на 5,11 евро – заплатена държавна такса.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 1, във връзка с чл. 173, ал. 2 АПК Административен съд София – град, Трето отделение, 75-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № 5133-5313 от 14.05.2026 г., издадена от началника на отдел „Миграция“ при Столична дирекция на вътрешните работи.

ВРЪЩА делото като преписка на административния орган за ново разглеждане на подаденото от Х. Р. (К. Р.), заявление с вх. № 100850/27.03.2026 г. за предоставяне право на продължително пребиваване на територията на Република България, при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Х. Р. (К. Р.) разноски по делото в размер на 5,11 евро.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба чрез Административен съд – София-град пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението за изготвянето му.

Същото да се съобщи на страните с изпращане на препис по реда на чл. 137 АПК.

СЪДИЯ: